

Koraalrif

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314418

NUR 332

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam
© 2022 Suzanne Vermeer

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

Disclaimer

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn een product van de fantasie van de auteur of zijn gebruikt in een fictionele omgeving. Elke gelijkenis met bestaande personen of organisaties berust op toeval.

Ik zit samen met Theo bij Stewart in zijn huurauto. We bevinden ons nog op het parkeerterrein van het restaurant waar we net uitgebreid hebben geluncht en bijgepraat nadat Theo vanochtend uit het ziekenhuis is ontslagen. Nog steeds kan ik bijna niet geloven wat er de afgelopen dagen allemaal is gebeurd. Als ik naar Theo kijk, voel ik zowel opluchting als spijt. Ik wist al dat de korte affaire die ik jaren geleden met Jim – een Amerikaanse advocaat die ik via mijn werk voor Unicef leerde kennen – heb gehad een vreselijke fout was, maar ik had nooit kunnen vermoeden wat het allemaal zou aanrichten. Theo's woede aan het begin van onze vakantie toen ik de affaire alsnog opbiechtte, vind ik meer dan terecht. Dat hij erna verdween om Jim in een bar te ontmoeten en die nacht getuige was van een confrontatie tussen Jim en zijn schoonvader Andrew die compleet uit de hand liep en uitmondde in Jims dood, vind ik hartverscheurend. Alsof dat nog niet traumatisch genoeg was, werd Theo vervolgens een aantal dagen door Andrew vastgehouden. Zonder de opsporingsskills van privédetective

Stewart McBrady had ik mijn man misschien nooit meer gezien. Die vreselijke gedachte probeer ik weer weg te duwen. We hebben allemaal een hoop te verwerken, maar gelukkig zitten wij nu hier, met elkaar. Ondertussen staat Jims weduwe Frances op de speaker. Ze heeft ons net de afscheidsbrief van Jims voormalige secretariele medewerker en goede vriendin Lucy voorgelezen, waarin ze aan Jim uitlegt waarom zelfmoord haar enige optie was. Frances heeft die brief uit jaloezie en wantrouwen – in dit geval wél onterecht, bedenk ik beschaamd – zeven jaar lang verborgen gehouden voor Jim en nu is het te laat: Jim zal hem niet meer kunnen lezen. Eén passage uit de brief, waarin Lucy vertelt dat ze niet kan leven met het verdriet na haar abortus, heeft ons alle drie op scherp gezet.

‘Kun je me een foto van die brief appen op dit nummer?’ vraagt Stewart met zijn typische kalme stem.

‘Ja, natuurlijk, je krijgt hem direct,’ zegt Frances toe. Al snel klinkt een pingelgeluid van een binnenkomend bericht door de auto. Stewart bekijkt de foto en laat hem ook aan mij en Theo zien. We knikken allebei instemmend, want we weten precies wat Stewart denkt.

‘Frances?’ zegt hij. ‘Er is helemaal geen abortus geweest. Lucy had een dochttertje van een jaar oud toen ze stierf, dat heeft Jim zelf gezegd. Hij heeft er

zelfs voor gezorgd dat het meisje goed terecht kwam na Lucy's dood.'

Frances slaakt een kreet. 'Maar dat betekent dus dat...'

'... dat die zelfmoordbrief nep is. En dat Lucy mogelijk toch is vermoord.'

'Moord, meen je dat nou echt?' In Frances' stem klinkt ongeloof door.

'Ik denk inderdaad dat we moord niet kunnen uitsluiten. Mogelijk heeft Lucy deze brief niet zelf geschreven, of in elk geval niet vrijwillig.'

'Maar Jim heeft mij nooit iets verteld over een kind.'

'Hij heeft het Theo die avond in het motel verteld. Wellicht had hij destijds een goede reden om Lucy en het meisje te beschermen en heeft hij er daarom nooit iets over gezegd tegen jou. We weten niet wat er precies allemaal speelde rond Lucy. Misschien zaten er mensen achter haar aan die haar en haar dochtertje kwaad wilden doen en heeft Jim daarom zijn mond gehouden, ook al pakte dat voor hemzelf slecht uit,' suggereert Stewart.

'Dat klinkt wel als Jim, ja. Als hij ergens voor ging, dan kende zijn toewijding geen grenzen.' Frances' stem klinkt nu breekbaar.

'Hij heeft het meisje kunnen redden, maar Lucy helaas niet.'

'Maar als Lucy vermoord is, dan moet er gerechtig-

heid komen. Dan moeten we erachter zien te komen wat er precies is gebeurd en wie dat op zijn geweten heeft. Jim zou niet anders willen en ik ben hem dat wel verschuldigd. Als ik die brief niet had achtergehouden, dan had Jim meteen kunnen vertellen dat de brief vals was. Dan was hij destijds nooit als verdachte beschouwd rondom haar dood. Dit is ook een manier om zijn naam eens en voor altijd te zuiveren.'

'Ik ben het met je eens, Frances,' zegt Stewart, 'maar om na al die jaren bewijs voor moord te vinden is vrijwel onmogelijk.'

'Je begrijpt dat ik niet met die brief naar de politie kan, hè?' Frances klinkt nerveus. 'Want dan komen ze erachter dat ik bewijs heb achtergehouden. Ik ga niet de bak in.'

Ik breek uit het niets in en zeg: 'Frances? Paula hier. We gaan je helpen.'

Ik heb de woorden uitgesproken voordat ik ook maar een moment heb nagedacht over de impact ervan. Theo kijkt me over zijn schouder geschokt aan en Stewart werpt me een blik toe die impliceert dat hij de woorden ter plekke terug in mijn mond wil proppen. Ik glimlach op een manier die bij Theo bijna altijd helpt, maar Stewart lijkt er compleet ongevoelig voor.

'Ik bedoel dat we, eh, moeten bespreken of we iets

voor jou, Jim, Lucy en haar kindje kunnen doen,' zeg ik in een poging om mijn belofte wat af te zwakken. 'Ik weet op dit moment niet meteen concreet hoe, maar we kunnen het er in elk geval over hebben, toch? Onze krachten bundelen.'

'Heel graag. Wat stellen jullie voor?' vraagt Frances. Theo en Stewart zwijgen als het graf. Het is duidelijk dat ze een onuitgesproken bondgenootschap hebben gesloten: ik mag dit zelf oplossen.

'Oké, wat dacht je ervan als we morgen om een uur of twaalf afspreken bij de Village Grill in Yosemite National Park? Red jij het om daarheen te komen? Eten we meteen een broodje voor de lunch.'

Ik werp een zijdelingse blik op Theo, maar vooral op Stewart. Ik ben ervan overtuigd dat ik Theo uiteindelijk wel mee zal krijgen, maar over Stewart ben ik niet zo zeker. Hij heeft zijn eigen agenda en ik heb hem de laatste dagen goed genoeg leren kennen om te weten dat hij zich niets tegen zijn zin laat opdringen. Beide heren kijken me met ondoorgrondelijke gezichten aan. Wanhopig gooi ik mijn handen in de lucht.

'Jazeker, ik ben nu in mijn vaders huis om daar wat zaken te regelen, dus twaalf uur zou moeten lukken,' antwoordt Frances.

Ik kijk nogmaals vragend naar Theo en Stewart. Op het moment dat ik me erbij heb neergelegd dat ik

waarschijnlijk in mijn eentje naar die afspraak moet, klinkt Stewarts kalme stem. ‘Dan zien we je morgen rond het middaguur bij de Village Grill, Frances. O, en vergeet niet die brief van Lucy mee te nemen.’

‘Ik stop hem nu in mijn tas. Tot morgen.’

Het is oorverdovend stil in de auto als Frances heeft opgehangen. Ik schraap zenuwachtig mijn keel, terwijl ik nadenk over excuses voor mijn ondoordachte actie. Theo laat zich met een wanhopige zucht achterover tegen de rugleuning van zijn stoel zakken.

‘Wat haal je ons nu weer allemaal op de hals, Paula? Hebben we nog niet genoeg meegemaakt in Amerika? Ik dacht dat we op ons gemakje onze spullen gingen pakken en een terugreis naar huis zouden gaan regelen. Ik ben eerlijk gezegd wel toe aan een beetje rust.’

‘Ik weet het, je hebt helemaal gelijk, het was eruit voordat ik er erg in had. Maar ik voelde me schuldig door alles wat er is gebeurd en mijn aandeel daarin. Ik...’

Stewart draait zich om en kijkt me streng aan. ‘Dus jij gaat Frances helpen? En wie wilde je daarvoor meebrengen?’

‘Jou?’ Ik zeg het met een grappige ondertoon in mijn stem, maar ik hoop vurig dat Stewart er serieus op ingaat. ‘Ik deed het toch best goed als je assistent, de afgelopen week?’

‘Je weet inmiddels toch dat ik alleen werk en ook mijn eigen planning beheer? Ik heb je alleen op sleeptouw genomen omdat ik dacht dat het nuttig kon zijn in de zoektocht naar Theo. Omdat hij je man is, heb ik je het voordeel van de twijfel gegeven, maar dat voordeel heb je inmiddels verspeeld.’

‘Hoezo heb ik dat verspeeld? De zaak is opgelost mede dankzij mijn bijdrage en Theo zit hier ongedeerd naast me.’

‘Ongedeerd?’ reageert mijn man verbolgen.

‘Nou ja, een beetje gebutst, maar verder ongedeerd, ja.’

‘Ik kijk toch iets anders tegen je rol als assistent aan dan jij,’ antwoordt Stewart. ‘Deze zaak heeft je bijna je leven gekost omdat je eigenwijs en ongeduldig was. Ik had je nog zo gezegd om op mij te wachten voordat je op Andrews terrein ging rondsnoeren. Dat heb je niet één maar twee keer genegeerd. Als er iets belangrijk is in mijn vak als het op samenwerking aankomt, dan is het wel blind vertrouwen. Ik moet er honderd procent op kunnen rekenen dat gemaakte afspraken heilig zijn. Dat geheimhouding niet geschonden wordt. Door jouw impulsieve handelen heb je niet alleen jezelf, maar ook andere mensen in gevaar gebracht. Het had allemaal heel anders kunnen aflopen als de politie en ik vijf minuten later waren gearriveerd. Besef je dat eigenlijk wel?’

Stewarts terechtwijzing raakt me. Ik weet dat hij gelijk heeft, maar ik vind het ook moeilijk om dat toe te geven. ‘Ze zeggen toch altijd dat je het einddoel voor ogen moet houden en niet te veel bij details moet blijven hangen? Nou, dat heb ik gedaan, en met resultaat. Als ik op jou en de politie had gewacht, dan was het in die kelder nooit zo geëscaleerd en dan had Andrew zijn bekentenis niet ter plekke gedaan. Als we jouw scenario hadden gevolgd, dan had Andrew alles ontkend en jullie weggestuurd om een huiszoekingsbevel te halen. In die tijd had hij Theo makkelijk uit die kelder kunnen halen en hem ergens anders kunnen verstoppen. Misschien wel op een plek waar we hem nooit gevonden hadden.’

Theo gooit er nog een schepje bovenop en zegt: ‘Paula, hou nou op met wrijven in een vlek. Stewart heeft een punt. Meerdere zelfs.’

‘Dank voor je support, schat.’

‘Maar serieus, hoe zie je het allemaal voor je? Ik moet het de komende tijd heel rustig aan doen en heb het advies gekregen zo snel mogelijk naar huis te vliegen, omdat ik daar het best rust kan pakken. Stewart heeft ongetwijfeld zijn agenda vol staan met andere zaken die hij heeft opgeschort om mijn dossier te kunnen behandelen. Samenvattend: wat ga je Frances morgen vertellen? Want ik vrees dat Stewart en ik niet veel hebben bij te dragen.’